

תפ"ח (תל אביב) 41450-07-13 - מדינת ישראל נ' ברהאנה אטקלטה (עציר) - הובא

פלילי - חוק העונשין - עבירות אלימות

פלילי - חוק העונשין - עבירות מין

var MareMakom = "תפח (תל אביב) 41450-07-13 - מדינת ישראל נ' ברהאנה אטקלטה (עציר) - הובא, תק-מח 2014(2),
{p.IDHidden{display:none ;" (09/04/2014)2210

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

09 אפריל 2014

תפ"ח 41450-07-13 מדינת ישראל נ'
אטקלטה(עציר)

בפני כב' השופטת נ' אחיטוב - אב"ד
כב' השופטת מ' דיסקין
כב' השופט ר' בן-יוסף

מדינת ישראל

המאשימה

על-ידי ב"כ עו"ד גלי חצב

נגד

ברהאנה אטקלטה (עציר) - הובא באמצעות
שב"ס

הנאשם

על-ידי ב"כ עו"ד אריאל טוקוב

גזר דין

איסור פרסום פרטי המתלוננות:

תיק זה דן, בין היתר, בעבירות מין ועבירות נגד המוסר ולכן הננו אוסרים על פרסום כ
לגלות את זהותן של המתלוננות באירועים נשוא כתב האישום, ובכלל זה שמן, גי

הרפואי.

ההרשעה, המעשים והעבירות:

הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בשני אישומים שהמוטיב הדומיננטי בהם עבירות מין ואלימות שעבר הנאשם כלפי שתי מתלוננות בשני אירועים נפרדים.

באירוע נשוא האישום הראשון והקשה שבהם, הורשע הנאשם בהתפרצות לבית המגורים של א.א (להלן: "**מתלוננת א'**") בכוונה לבצע פשע - עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"), באונס ובמעשה סדום באיומי נשק קר בנסיבות מחמירות - עבירות לפי סעיפים 345(א)(1) בנסיבות סעיפים 345(ב)(ג) ו-347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(2) לחוק. כן הורשע בביצוע מעשה מגונה בנסיבות מחמירות - לפי סעיפים 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(2) לחוק, ובשוד המתלוננת א' תוך שימוש באלימות - עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק, ובנוסף הורשע בניסיון למנוע ממנה להתלונן נגדו - הדחה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 245(ב) לחוק.

ואלה העובדות שעמדו ביסוד ההרשעה.

בליל 11.07.13, בשעות הקטנות של הלילה, התפרץ הנאשם לביתה של המתלוננת א', אישה כבת 47 שנים, נכה הנזקקת לסיוע בקביים להליכה ומתגוררת בגפה. לאחר הפריצה אנס הנאשם את המתלוננת וביצע בה מעשה סדום תוך שהוא מנופף בסכינים לעומתה, ובהמשך, שדד ממנה כסף תוך איומים ברצח ובאלימות ובסיום מסכת האימים, כשהוא אוחז בסכין, איים הנאשם לפגוע במתלוננת אם תתלונן על מעשיו.

באישום השני, הראשון כרונולוגית, הורשע הנאשם בכך, שביל 24.03.13 מעט לאחר חצות, פגש במתלוננת ב.ב (להלן: "**המתלוננת ב'**") בעת שהמתינה בסמוך לבית מגוריה בתל-אביב. הנאשם ניסה לקשור שיחה עם המתלוננת ב' ולאחר מכן אמר לה, בין היתר, "אני רוצה לעשות אתך סקס בתחת" וכן התייחס בדבריו לגופה. בתכוף לאחר מכן השליך הנאשם אבן לעברה ומשהחלה להימלט נטל קרש גדול והחל לרדוף אחריה. בהמשך, הכה הנאשם באמצעות הקרש על שער שהיה סמוך למקום בו עמדה המתלוננת ב'.

בגין מעשים אלה הורשע הנאשם בניסיון תקיפה, איומים והטרדה מינית - עבירות לפי סעיפים 379 + 25 לחוק העונשין, סעיף 192 לחוק וסעיף 3(א)(5) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח - 1998.

ראיות לעונש:

התביעה הגישה תסקיר נפגע עבירה שנערך בעניינה של המתלוננת א'.

התסקיר סוקר את קורות חייה ונסיבותיה האישיות - ולא נרחיב מטעמים של צנעת הפרט. בקצירת האומר יתואר, כי מדובר באישה בת 48, רווקה, מתגוררת בגפה בדירה שכורה בתל-אביב, הסובלת מ-CP (שיתוק מוחין) ספסטי, וזקוקה לקביים כדי לעמוד וללכת. נסיבות חייה של המתלוננת א' תוארו בהרחבה בתסקיר אודותיה. מהתסקיר עולה תמונה מקיפה ומורכבת בהתייחס להשלכות של מעשי העבירה שביצע בה הנאשם. נקבע, כי הפגיעות הנפשיות והחברתיות שנגרמו לה חמורות, עמוקות והרסניות במגוון תחומים, וכבר כיום מוצאות ביטוי בכל מישור ומישור בחייה. מדובר בנזקים קשים ועמוקים; חלקם בלתי הפיכים, שילוו אותה לאורך חייה ועלולים להעמיד בסיכון את יכולתה לחוות מסוגלות וביטחון אישי ופיתוח

אישיות אוטונומית. נפשה נפגעה פגיעה קשה ובשל כך זקוקה המתלוננת א' לסיוע מקצועי, אשר יסייע לה להשיב במידת האפשר, את הביטחון, את האמון ואת תחושת השליטה בחייה.

לנאשם אין הרשעות קודמות בדין.

טיעונים לעונש:

טיעוני התביעה:

ב"כ המאשימה עתרה להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל כבד ביותר שיימדד בעשרות שנים, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי. לעניין הפיצוי הביעה התובעת התלבטות וזאת לאור בקשתה של המתלוננת א' מבית המשפט להימנע מלהורות לנאשם לפצותה, ולכן ביקשה לכבד את בקשת המתלוננת א' ועתרה שיושת פיצוי אך ורק בעניינה של המתלוננת ב'.

בהתייחס לאישום הראשון, נוכח החומרה יוצאת הדופן של מעשי העבירה ונסיבות הרקע להם, טענה ב"כ המדינה, כי מתחם הענישה ההולם בגין עבירות האינוס, מעשה הסדום והמעשים המגונים, עבירת השוד, ההתפרצות וההדחה בחקירה, עומד על מאסר שבין 17 ל-22 שנה. לדעת התביעה, לא עומדות לזכות הנאשם כל נסיבות לקולא ולכן עתירתה היא לגזור את עונשו על הצד הגבוה של המתחם.

באשר לאישום השני, טענה ב"כ המדינה, כי מתחם העונש הראוי בגין עבירות הטרדה מינית, ניסיון לתקיפה ואיומים עומד על מאסר בפועל שבין מספר חודשים ל-18 חודשים.

בטיעוניה עמדה ב"כ המאשימה על כך, שמדובר בשני אירועים נפרדים, אשר התרחשו במועדים שונים כלפי מתלוננות שונות ולכן סבורה היא שיש להטיל על הנאשם עונשים נפרדים שירוצו במצטבר זה לזה.

ב"כ המאשימה הדגישה את חומרת מעשי הנאשם ומידת האימה שהטיל על המתלוננות, וכן הפנתה להשלכות הנובעות מהמעשים על חיי המתלוננות, כמפורט בתסקירי הקרבן של המתלוננת א' ובפרוטוקול עדותה של המתלוננת ב'. עוד הוסיפה וטענה, כי למרות שהנאשם ללא עבר פלילי ובדרך כלל עובדה זאת מצביעה על נורמטיביות, אין זה המקרה שלפנינו ביחוד בשים לב לכך, שהנאשם הורשע בשני אישומים נפרדים ואין במקרה שבפנינו כל נסיבות לקולא. ובאשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, אלה צריכות לסגת מפאת חומרת העבירות ואין לייחס להן כל משקל.

טענות ההגנה לעונש:

מנגד, טען ב"כ הנאשם כי אין למצות את הדין עם הנאשם. בגין הרשעתו באישום הראשון, עמדתו היא כי מתחם הענישה ההולם לעבירות בהן הורשע הוא מאסר אשר נע בין 7-11 שנים. באשר לאישום השני, עותר ב"כ הנאשם לעונש של עד שישה חודשי מאסר בלבד. להשקפתו, יש להטיל על הנאשם את העונשים באופן חופף. לעניין הפיצוי, ביקש להצטרף לעמדת התביעה בעניינה של המתלוננת א'. לטענתו, יש להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם ובכלל זה העובדה שהנאשם נטול עבר פלילי, נשוי ואב לילדה קטנה. עוד טוען הסנגור, כי הנאשם הוא פליט ובשל הרשעתו נשקפת לו סכנת גירוש ממדינת ישראל. לעמדתו, לאור נסיבותיו האישיות של הנאשם לא תושג מטרת ההרתעה בדרך של הטלת עונש מאסר ממושך. עוד ביקש להדגיש, כי הנאשם שיתף פעולה עם המשטרה מתחילת מעצרו ובכך צמצם את המחלוקת לגבי זהות העבריון. עוד נטען, שניתן ללמוד מהתנהגות המתלוננת א' כי לא הייתה שרויה במצוקה בעקבות מעשי הנאשם, שכן לאחר שעזב את הדירה המשיכה לעבוד על המחשב כדי לסיים את

שהתחילה לפני האירוע. עוד ביקש לחזור ולהדגיש את התנהלות המשטרה עם הנאשם בשלב חקירתו. לטענתו "**המשטרה מחקה את הנאשם כאדם...**" בכך שהתעלמה מזכויותיו המינימאליות בעת גביית הודעותיו במשטרה.

דברי הנאשם:

הנאשם בדבריו האחרונים לבית המשפט טען שלא ביצע את המעשים בהם הורשע, למעט עבירות ההתפרצות ונטילת הכסף בהן הודה. חמלה הביע על עצמו בלבד "**...בבקשה, על זה בוכה בלב, תסתכלו את הדמעות שלי...הם מספרים עליי כמו חיה...**" (פרו' עמ' 115 ש' 5-6). לשאלת בית המשפט השיב, כי הוא מצר על כך שנכנס לביתה של המתלוננת א' ולקח את כספה, ותירץ את התנהגותו בכך שהיה נתון במצב קשה ולחץ לאחר שפוטר מעבודתו. בסוף דבריו ביקש הנאשם את רחמי בית המשפט והביע את רצונו להמשיך בחייו עם אשתו ועם בתו הקטנה.

דין - כללי:

מצווים אנו לגזור את דינו של הנאשם על-פי הוראות תיקון 113 לחוק העונשין. התיקון נועד להבנות את שיקול דעתו של בית המשפט במלאכת גזירת הדין שתיעשה בהתאם לעקרונות ולשיקולים המנחים המפורטים בסימן א' 1 לחוק. הבכורה בתיקון ניתנה לעיקרון ההלימה שנועד להבטיח כי סוג ומידת העונש שבו יישא נאשם יהלום את חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ואת מידת אשמו של הנאשם.

לשם הגשמת עיקרון זה קבע חוק העונשין מנגנון שראשיתו בקביעת מתחם העונש ההולם וסופו בקביעת העונש המתאים לנאשם בתוך המתחם שנקבע, תוך אפשרות לחרוג מהמתחם משיקולי שיקום (לקולא) או הגנה על שלום הציבור (לחומרה), כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין המפנה לסעיפים 40 ו-40ה לחוק העונשין.

מתחם העונש ההולם מגלם הכרעה ערכית המשקללת את הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, את מידת הפגיעה בו, את מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירה זו ואת נסיבות ביצועה, לרבות מידת אשמו של הנאשם.

בהתאם לתיקון ולמתווה שנקבע בע"פ 8641/12 סעד נ' **מדינת ישראל** (05.08.13), על בית המשפט להפעיל מבחן תלת-שלבי: בשלב הראשון, בית המשפט נדרש לבדוק האם הנאשם שלפניו הורשע במספר אירועים. סעיף 40 יג'(ב) לחוק קובע בזו הלשון: "**הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים**". בשלב השני, יש לקבוע את מתחם הענישה הראוי בהתחשב בעבירה ובנסיבות ביצועה, הערך החברתי שנפגע ובמידת הפגיעה בו; מדיניות הענישה הנהוגה, והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כמפורט בסעיף 40ט. בשלב זה אין להביא בחשבון את נסיבותיו האישיות של הנאשם. בשלב השלישי יש לגזור את העונש המתאים לנאשם בתוך המתחם שנקבע, תוך התייחסות לנסיבותיו האישיות של הנאשם כמפורט בסעיף 40יא, וזאת לאחר בחינה האם יש צורך לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור.

כן קבע בית המשפט העליון בע"פ 1127/13 **גברזגיי נ' מדינת ישראל** (15.01.14) (פסקה 21 לפסק הדין):

"עם כניסתו לתוקף של תיקון 113 לחוק העונשין, ביולי 2012, השתנה האופן בו בית המשפט גוזר עונשים. תיקון זה מתווה שלושה שלבים לקביעת עונשו של נאשם פלוני שהורשע במספר עבירות. בשלב הראשון, על בית המשפט לקבוע האם הנאשם הורשע בכמה עבירות. במקרה כזה, להבדיל ממקרה בו הורשע נאשם בעבירה אחת, על בית המשפט לבחון האם מדובר בעבירות המהוות אירוע אחד או מספר אירועים, ובהתאם לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אירוע בנפרד. בשלב השני, על בית המשפט לקבוע את מתחם הענישה ההולם לעבירה ולאור נסיבות ביצועה. לבסוף, בשלב השלישי, בית המשפט יגזור את עונשו של הנאשם בתוך המתחם, תוך בחינת נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה (ראו גם: ע"פ 8641/12, סעד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] פסקה 22 לפסק דינו של כב' השופט נ' סולברג (06.08.13))."

ומכאן לענייננו.

הנאשם הורשע כאמור בשני אישומים. במוקד האישומים עומד במלוא חומרתו האישום הראשון, בו הורשע הנאשם בשורה של עבירות ובהן, עבירות אינוס, מעשה סדום, מעשים מגונים, עבירת שוד, התפרצות והדחה בחקירה. לאור הוראת המחוקק בסעיף 40(ג) לחוק, לפיה, בגזירת העונש "...יתחשב בית המשפט, בין השאר, במספר העבירות, בתדירות ובזיקה שביניהן...", יהא זה ראוי לקבוע מתחם ענישה אחד לגבי כל העבירות נשוא האישום הראשון, תוך התחשבות בעובדה שמדובר בעבירות מין אלימות בעלות מרכיבים שונים ועבירות קשות נוספות. התייחסות לכל עבירה ועבירה כאירוע נפרד יש בה משום חלוקה מלאכותית ומיותרת שאין בה להוסיף דבר.

אין חולק כי עבירות הרכוש, נשוא האישום הראשון המיוחס לנאשם, ההתפרצות והשוד, כמו גם עבירת ההדחה, הינן חלק בלתי נפרד של אירוע אחד במסכת אחת בעלת אפיונים חמורים ונסיבות מחמירות, לעבירות הקשות והחמורות האחרות - עבירות המין שביצע במתלוננת ולכן יש לקבוע מתחם ענישה אחד.

האישום הראשון:

עבירות האינוס לסוגיהן הן עבירות שטבועה בהן חומרה אינהרנטית, אשר מצאה את ביטוייה לא אחת בפסיקה. כך בוודאי כאשר המעשים נעשים בנסיבות מחמירות והעונש המקסימאלי לעבירות כקביעת המחוקק 20 שנות מאסר. רבות דובר על הערך החברתי של שמירה על שלמות גופה של האישה וזכותה לאוטונומיה על גופה ועל החובה להביע מסר עונשי ברור ותקיף כנגד מי שפוגע בערך חברתי זה. במקרה זה, עולים וצפים מאליהם הערכים החברתיים שנרמסו באכזריות ובברוטאליות על-ידי הנאשם עד כדי סדיזם של ממש, ובהיעדר כל אמפתיה, חמלה ורגש אנושי לאדם באשר הוא אדם. גם נכותה הקשה של המתלוננת ותחינותיה לא עצרו מבעדו לבצע את מעשיו השפלים תוך איומים בסכין על חייה אם לא תיענה לו. מעשיו של הנאשם פגעו פגיעה נוראה ואנושה בערכים הקשורים לכבוד האדם: שלמות גופה, נפשה, אישיותה, הביטחון שלה וזכותה לשהות בביתה ולהלך בכל מקום ללא חשש. המדובר במעשים מתועבים ובזויים מאין כמותם שחברה אנושית לא תכירם ולא תקבלם. מדובר במעשים השקולים כדי רצח נפש קורבנותיו. בית המשפט ביטא את הצורך בהגנה על הציבור ובהרתעת עבריינים בפוטנציה כחלק משיקולי הענישה הרלוונטיים [ראה למשל ע"פ 9994/07, פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 לפסק דינה של כב' השופטת פרוקצ'יה (פורסם בנבו, 11.08.08)]. ראה עוד ע"פ 1899/04, ליבוביץ נ' מדינת

ישראל, ואת שנאמר על-ידי המשנה לנשיא, כב' השופט מ. חשין בע"פ **3802/04**:

"דומה שאין צורך להוסיף ולהסביר מה עיניו עברה המתלוננת תחת ידי הטמאות תחת גופו הטמא של המערער. דומה גם כי אין צורך להוסיף ולהסביר כי עד יומה האחרון תישא המתלוננת בנשמתה ובנפשה את ההשפלה הנוראה שעברה מידיו של המערער".

עוד נאמר בע"פ **4602/10**, **מדינת ישראל נ' פלוני** (11.04.11), על החומרה היתרה והאינהרנטית לעבירת האונס:

"עבירת האינוס היא מהחמורות והבזויות בספר החוקים. יש בה כדי להכאיב לגופה של אישה ולנפשה, להשפילה עד לאין שיעור, תוך החפצתה ופגיעה בכבודה כאדם, ולגרם לנזק ארוך טווח שאין לדעת האם ומתי ירפא. בית משפט זה חזר והדגיש את החומרה היתרה בעבירה זו:

'הניצול המיני של הזולת בדרך של כפייה, או תוך אי-התחשבות בהיעדר הסכמה הוא אחת התופעות הקשות והפוגעניות ביותר בביטחון הגופני והנפשי של הפרט, ובשלום הציבור ככלל. הפגיעה המינית העבריינית פולשת לגופו ולנפשו של הקרבן, והורסת בו חלקה טובה. היא מבזה את עצמיותו, ופוגעת באינטימיות ובאוטונומיה המקודשת של גופו. היא משקפת את השתלטות החזק והברוטאלי על החלש וחסר האונים. היא מצריכה התערבות ממשית של מערכות החוק והמשפט כדי להגן על קרבנות עבריינות המין בפועל ובפוטנציה... אינוס עוברת אורח על-ידי גבר זר משמש כשיקול להחמיר בענישה בעבירת האינוס, הן בשל הפגיעה הקשה בקרבן האורח והן בשל הפגיעה בתחושת הביטחון של הציבור הרחב".

באשר למדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, כאמור בהוראת סעיף 40ג'(א) לחוק, נפנה לע"פ **6614/07 הינדאוי נ' מדינת ישראל** (06.07.09), שם גזר בית המשפט על נאשם שאנס בברוטאליות עוברת אורח בת 70, עונש של-16.5 שנות מאסר בפועל (נאשם ללא עבר פלילי).

בע"פ **9883/03 ריזק נ' מדינת ישראל** (14.04.05), לא התערב בית המשפט העליון בעונש מאסר של 13 שנים שהוטל על נאשם שפרץ לבית מתלוננת ואנסה.

בתפ"ח **47221-03-13 (ת"א) מדינת ישראל נ' בינסטוק** (10.03.14) הוטלו 16 שנות מאסר בפועל על נאשם שהכיר באקראי מתלוננת בפאב, תקפה באכזריות ואנסה בחצר סמוכה.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט' לחוק, יש ליתן משקל ממשי וחומרה לנזק שנגרם מביצוע העבירה. הנזק שנגרם למתלוננת א' תואר בתסקיר נפגע העבירה שנסקר לעיל (סעיף 40ט'(4) לחוק). האכזריות, האלימות וההתעללות של הנאשם במתלוננת א', (סעיף 40ט'(10) לחוק) תואר בהרחבה בהכרעת הדין. הנאשם ניצל באורח ציני ואכזרי את נכותה של המתלוננת א', הפילה ארצה תוך ניצול נכותה, גררה למיטה ושם אנסה וביצע בה מעשים מגונים ומעשה סדום כאשר היא חסרת אונים משל הייתה בובה על חוט או חפץ המיועד לרצות את מאוויו האפלים.

הנאשם בחור צעיר, המתלוננת אישה מבוגרת כבת 47 שנים, אשר חשה שחייה עומדים להסתיים - כאשר

הנאשם מפחידה בתארו לה את מעלליו במעשי רצח בעבר כשהוא אוחז בידיו סכין, אותה הוא מחזיק מול פניה.

נופך חומרה נוסף על מעשי המין והאלימות שביצע הנאשם במתלוננת, ככל שניתן עוד להחמיר בזוועה ובפחד שהטיל הנאשם במתלוננת, הינם מעשי ההתפרצות והשוד לדירתה - מבצרה, פגיעה שאינה רק ברכושה, אלא מהווה ביטוי נוסף לפגיעה בביטחונה, באושיות חייה. אלו לוו כאמור באיום בסכין על חייה.

עבירות הנאשם כלפי המתלוננת א' חמורות יותר ממעשי הנאשמים במקרים האחרים שתוארו לעיל במסגרת הענישה הנוהגת. הנאשם התפרץ לדירת המתלוננת באישון ליל, שדד אותה, ביצע בה גם מעשה אונס, גם מעשה סדום וגם מעשים מגונים. כל המעשים נעשו בנסיבות מחמירות של איומים בסכין ושימוש באלימות, ובנוסף ניסה להדיחה לא למסור תלונה במשטרה. לכל אחת מהעבירות על פי חוק העונשין - שנות מאסר ארוכות בצדן המצטברות יחדיו לעשרות שנות מאסר. כל העת, לאורך הדקות הארוכות של האירוע, שרויה הייתה המתלוננת א' תחת עננת הפחד והבעתה מפני רציחתה על-ידי הנאשם - כל אלה מותחים את מתחם הענישה ההולם את מעשי הנאשם כלפי מעלה.

בשני האירועים נשוא שני האישומים היה הנאשם מצוי תחת השפעת אלכוהול. נקבע כבר בהכרעת הדין שלעניין הרשעתו אין לכך חשיבות, בשל העובדה ששכרותו נגרמה בהתנהגותו הנשלטת ומדעתו (סעיף 34ט' (א) לחוק). אף לעונש אין זו נסיבה מקלה (ראו ע"פ 6001/13 אלמו קסה נ' מדינת ישראל (29.01.14), ע"פ 6040/13, מדינת ישראל נ' בחוס נעמאן (19.03.14)).

לאור כל המפורט לעיל ובהתאם לחומרה בפגיעה בערכים החברתיים שבהם פגע הנאשם, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנוהגת, מתחם העונש ההולם לאירועי האישום הראשון הינו תקופת מאסר בפועל שבין 15 עד 20 שנים, מאסר מותנה ופיצוי בסכום המתקרב לסכום הפיצוי המקסימאלי האפשרי בחוק. נוסף ונאמר, שהעובדה שהנאשם עבר תוך תקופה קצרה בהפרש חודשים מועט שתי עבירות שעיקרן עבירות מין ואלימות, מלמד על הצורך להחמיר בתוך מתחם העונש ההולם. מעשי הנאשם במתלוננת א' כה חמורים וקשים וזועקים להחמרה בשל טיבם (בתחומי המתחם) ולכך מתווסף גם הנימוק של הרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות דומות (סעיפים 40ה, 40ו לחוק).

לקביעת העונש המתאים לנאשם בתחומי העונש ההולם (סעיף 40יא לחוק) לא נעלם מעינינו עברו הפלילי הנקי והפגיעה הצפויה ממאסרו לאשתו ולבתו הקטנה, וכן העובדה שהוא אזרח זר שיתכן ויגורש מהארץ בתום מאסרו. בניגוד לעמדת בא כוחו של הנאשם, איננו סבורים שיש לזקוף לקולא את שיתוף הפעולה המאוד חלקי של הנאשם בעת חקירתו. במשטרה, הכחיש הנאשם את ביצוע המעשים המיניים ושינה את עמדתו רק בעדותו בבית המשפט. נדגיש, כי בזירת העבירה נמצאו הן טביעות אצבעותיו והן ממצאי ד.נ.א שהשאיר במקום.

על סמך כלל העובדות והשיקולים המצוינים לעיל, אנו קובעים כי העונש ההולם לנאשם בשל מעשיו באישום הראשון הוא מאסר בפועל של 18 שנה ומאסר מותנה שלא יעבור עבירות דומות.

למרות שראוי, כאמור, להטיל על הנאשם לפצות בסכום נכבד את המתלוננת א', נכבד את רצונה ולא נחייב את הנאשם לפצותה.

האישום השני:

העבירות שביצע הנאשם כלפי מתלוננת ב' הינן עבירות עוון. עבירת התקיפה הינה עבירת ניסיון ואף עבירת ההטרדה המינית היא מן העבירות הקלות שבעבירות המין.

עם זאת, נסיבות ביצוען של העבירות חמורות. הנאשם התנפל באופן מילולי ופיזי על המתלוננת שהמתינה סמוך לחצות הלילה ליד שער המוביל לביתה - למכר שיביא לה קרטון חלב עבור בנה הקטן. לפתע, השליך הנאשם לעברה אבן, השמיע כלפיה מילים בעלות אופי מיני קשה וזרק לעברה קרש שנפל לידה.

בעדותה בבית המשפט העידה המתלוננת ב' על הטראומה והזעזוע שגרמה לה התנהגות הנאשם (מעמ' 61 לפרוט' מיום 12.01.14): **"...עברתי תקופה מאוד קשה אחרי זה, רציתי ללכת לפסיכולוגים, הייתה לי תקופה קשה עד שיצאתי מזה - כל יום הייתי צריכה לבדוק את המיטה שלי, מתחת למיטה"** (עמ' 65 מש' 28 לפרוט') **"הרגשתי מפוחדת, לחוצה, הייתי במצב נפשי קשה..."** (עמ' 66 מש' 6 לפרוט'). על הטראומה והפחד שהייתה מנת חלקה של המתלוננת ב' ניתן להתרשם גם מהקלטת ותמלול שיחת הטלפון למוקד המשטרתי עובר לביצוע המעשים - **ת/39**. בהתנהגות הנאשם יש פגיעה בזכותו של אדם לביטחון, לשלווה, לשלמות גופו ונפשו, ליכולתו להלך בכל מקום, ללא חשש וללא מורא. בעבירות דומות (בבתי משפט שלום) נגזרו על נאשמים עונשי מאסר של חודשים ספורים עד 18 חודשים (ראה ת"פ 32917-08-11 **מדינת ישראל נ' ראובן ריבלס (09.07.13)**).

לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, כגון שכרותו של הנאשם, התייחסנו במסגרת הדיון בקביעת עונשו באישום הראשון ולא נחזור עליהן.

מתחם הענישה ההולם את עבירות הנאשם באישום השני, הינו עונש מאסר שנע בין 6 ל-18 חודשים, מאסר מותנה ופיצוי המתלוננת ב'. עונש המאסר הראוי בענייננו לאישום זה הוא שנת מאסר אחת.

סוף דבר:

חומרתם של המעשים בשני האישומים, תכיפותם, הדמיון שבהם ומידת הפגיעה בקרבנות מצדיק הצטברות העונשים זה לזה (סעיף 40יג(ב)(ג) לחוק).

הננו דנים אפוא את הנאשם בשני האישומים יחדיו לעונשים הבאים:

א. מאסר בפועל של 19 שנים החל מיום מעצרו, יום 13.07.13.

ב. מאסר על תנאי של שנתיים למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור עבירות פשע על סימנים ה' ו-ח' לפרק י' לחוק, סימן א' לפרק ט' לחוק ועל פרק י"א לחוק העונשין.

ג. מאסר על תנאי של שנה למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר שלא יעבור עבירות עוון על סימנים ה' ו-ח' לפרק י', סימן א' לפרק ט' לחוק, פרק י"א לחוק ועל סעיף 192 לחוק ועבירות על-פי החוק למניעת הטרדה מינית.

ד. הנאשם יפצה את המתלוננת ב' בסכום של 3,000 ₪. הפיצוי ישולם עד יום 01.08.14.

זכות ערעור כחוק

ניתן היום, ט' ניסן תשע"ד, 09 אפריל 2014, במעמד הצדדים והנאשם.